

Játszol velem örömet, síróst?

Örvendező gyerekeket nézegetek: egyikük éppen egy nagy ruháskosárban bújjik el és csalafintán kandikál kifele: vajon, megtalálom? Másikuk egy bohóccal találkozik, aki bohókásan maszatoz egyet az arcára. Ragyog a két pici szempár: észrevették, összekuncogtak vele, pont ővele. Most ő a világ kiválasztottja, a legeslegje. Pedig csak egy maszatvonás az egész.

Egy másik aprócska, alig két éves. Apával házat építenek, igazit, nagyot, maguknak. Fúrógép, fahasábok, barkácseszközök szerte a földön. Apa odaadón, örömmel telten dolgozik. Lánya figyel, kerekedik pici szemében a ragyogás. Apa odaadása magával ragadja: nem hallja, nem látja, amikor anya kedvenc esti meséjéhez és tejecskéjéhez hívja. Máskor ki nem hagyná az esti szertartást. Ma valami egészen más keríti hatalmába: a pici lányra átragad apa odaadása, öröme és megnyílik benne valami. Mintha kitágult volna a világ, megbátorodik és olyan mozdulatokat próbál ki, amire eddig nem mert elszánni magát. Odaadással, hatalmas örömmel ugrándozik.

Advent második harmada örömbé fordul. Már jártunk a sötétben, ízlelgettük a várakozást és a vágyakozást. Most engedjük, hogy lelkünket, testünket felmelegítse az öröm – lassan, kedvesen, gyöngéden. Másként nem lehet beleérkezni a Megváltó születésének örömébe.

Mert megtaláltak, mert az Ő vonásait hordozhatjuk, akkor is, ha olykor csak maszatosan, bohócosan – és mert az Ő odaadása és öröme olyan lépésre szán el, amire talán gondolni sem mertünk eddig: Vele tartani a megváltásunk útján, fogadni a felkínált üdvösséget, együtt játszani Jeruzsálem terein mindenik gyerekével, ahogyan már az ószövetségi eszkatológikus kép utal erre (Zak 8, 3). Odaadással és örömmel, amit Ő hoz el nekünk.

A gyerekeket észreveszi az Úr Jézus. Odafigyel rájuk, játékukat példázva hozza akkor is, amikor hiába csalogatnak furulyázva lakodalmasba vagy siratókat énekelve gyászra, sírásra (Mt 11, 16). Zsigerből játszanak, és aki velük tart, annak át kell élnie a játékot. Így van ez a Megváltóval való együtt járásban is: aki vele tart, annak át kell élnie az Ő örömét, gyászát. El egészen a feltámadásig.

Keresztelő János szigorúsággal, lecupaszított jelenvalóságával teszi hitelessé, amit hirdet: térjete meg, elközelgett az Isten országa.

Az Úr Jézussal megérkezik az Isten országa. Ő nyitja meg az utat Isten uralmának. Ő más, mint Keresztelő János. Odafordul az emberekhez, különösen a kitzítottakhoz, velük örül, ünnepel, együtt eszik és iszik velük. Asztalközössége eszkatológikusan mutat már Isten országára.

Elmarasztalja azt a nemzedéket, amelyik csak kívülállóként viszonyul hozzá. Mindez csupán bémészködő néző marad, beleragadva saját elképzeléseibe, beleszorulva összekuporgatott tudásába, távolságtartó kritizálásaiba, mert sem az öröm, sem a sírás, sem az askéta Kersztelő János, sem az együtt örülő Jézus nem éri el.

Játszol velem? Talán meghallom, ahogyan tőlem is megkérdi. Engeded, hogy megtaláljalak, hogy masztot bohóckodjam az arcodra a saját vonásaimból, hogy odaadásom és örömöm magával ragadjon saját odaadásodba és együttlétünk örömébe? Játszod velem életed apró, önfeledt és véresen komoly nagy játékait?

Nézd, már egyre közelebből kopogok: nyílik-e benned az örömöm, az együtt-járásunk öröme?

Jöjj, válaszolj, mozdulj, tégy úgy, mint én: válj emberré – együttérzővé, együtt játszóvá, együtt járóvá. Érted vállalom magmra a megtestesülést oda, ahol vagy.

Vormair Emese sa

©Kongregation der Helferinnen